

Arrest

nr. 184 872 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten enerzijds, en om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van diezelfde gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 15 maart 2013 anderzijds.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde

O(...), K(...), geboren te (...) op (...)

in eigen naam en optredend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind:

O(...), M(...), geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Georgië

Adres: (...)

opgesteld op 28/09/2012 en ingediend op 01/10/2012 - en tevens rekening houdend met de (niet-medische) stukken die reeds voorheen aan het dossier werden toegevoegd -

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De betrokkene stelt dat zij een verzoekschrift tot regularisatie op basis van artikel 9 bis in het kader van de grote regularisatiecampagne heeft ingediend en dat tot op heden de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen uitspraak heeft gedaan. Uit nazicht van het elektronische dossier van de betrokkene en na telefonisch contact met het gemeentebestuur van haar verblijfplaats, blijkt echter dat zij geen afzonderlijk regularisatieverzoek op basis van art. 9 bis heeft ingediend volgens de voorgeschreven procedure. Haar advocaat heeft wel mails verstuurd om haar aanvraag op basis van art. 9 ter te actualiseren in het kader van de instructie van 19 juli 2009, zonder dat daarbij verwezen wordt naar art. 9 bis.

Een collega heeft op 22/12/2010 aan haar advocaat, Mr. G(...), het volgende laten weten:

"Hier is het volgende gebeurd: Vermoedelijk had betrokkene een 9 ter hangende en wenste zij deze te actualiseren op basis van humanitaire redenen, zoals werd gecommuniceerd, mag dit laatste. Wanneer er echter een medische aanvraag hangende was die werd geactualiseerd op basis van humanitaire redenen, beoordeelt de medische cel ook de humanitaire elementen van de aanvraag. In dit geval volgen er dus geen twee beslissingen

(één betreffende de aanvraag 9 ter; en één betreffende de elementen die normaal deel uitmaken van de aanvraag 9 bis) maar volgt er slechts één beslissing." De bedoelde beslissing kadert dus in de 9 ter procedure.

Hoe dan ook, ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De in het voorliggend verzoekschrift aangehaalde elementen van integratie, waaronder de duur van haar onafgebroken verblijf in het Rijk sedert januari 2006, de geboorte en de scholing van haar kind in België, de vrienden- en kennissenkring, en de reeds eerder te kennen gegeven elementen van integratie doorheen het dossier - die we hier dan toch meenemen om zo tegemoet te komen aan de hierboven staande verzuchting - waaronder het inburgeringscontract, het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, het sociaal verslag van het OCMW, het huurcontract, en de Nederlandse taallessen, vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weten we dat de integratie-elementen tot de gegrondheid behoren. Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de gegrondheid.

De betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De problemen in haar land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Haar asielaanvraag dd. 13/01/2006 werd volgens de gegevenshistoriek van het rijksregister afgesloten op 26/04/2006 door middel van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur

van deze procedure nam slechts zo'n 3 maanden en 14 dagen in beslag, wat absoluut niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State nr. 89980 dd. 02/10/2000). De definitieve eindbeslissing inzake haar asielaanvraag, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd haar op 27/04/2006 betekend.

De betrokkene heeft toen naar eigen zeggen na de geboorte van haar kind effectief het Belgische grondgebied verlaten en is naar Zwitserland getrokken om zich te herenigen met haar partner, de vader van haar kind. Ze heeft er omstreeks eind september - begin oktober 2008 een asielaanvraag ingediend.

Pas sedert maart 2009 bevindt ze zich naar eigen zeggen opnieuw in België (zie asielrelaas) alhoewel ze in huidig verzoekschrift laat uitschijnen ononderbroken in België verbleven te hebben.

Bijgevolg kan haar verblijf helemaal niet als ononderbroken worden beschouwd en kan er pas rekening worden gehouden met haar verblijf sedert haar tweede asielprocedure op 16/03/2009. De duur van deze procedure nam slechts een periode van zo'n 14 dagen in beslag, wat absoluut niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. De aanvraag werd op 30/03/2009 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, een bijlage 13 quater, met bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten.

De betrokkene heeft deze keer nagelaten om gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en heeft het schoolbezoek van haar kind moedwillig een aanvang laten nemen op 05/10/2009 tijdens illegaal verblijf! Door haar integratie, in welke mate dan ook, en de scholing van haar kind, poogt zij nu om de Belgische staat voor voldongen feiten te plaatsen, wat haar niet in dank kan worden afgenomen.

Dat haar kind in België geboren werd, kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid daar het kind dezelfde verblijftoestand heeft als haar moeder en haar dus dient te vergezellen op het ogenblik dat zij gevolg geeft aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, zoals zij reeds met haar kind het grondgebied verlaten heeft na het eerste bevel.

Het feit dat haar kind inmiddels in België naar de kleuterschool is geweest sedert 05/10/2009 en inmiddels de lager school heeft aangevat, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om dit schoolbezoek te laten aanvatten in illegaal verblijf. Uit irregulier verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsregularisatie. Bijgevolg kan er opgemerkt worden dat het de ouder is die de belangen van het kind geschaad heeft door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De betrokkene beroept zich op een bekomen voordeel dat ze slechts heeft kunnen bekomen ingevolge een illegale binnenkomst en illegaal verblijf volgend op een afgewezen asielaanvraag.

Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). Mede hierdoor kan de scholing in de kleuterschool niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die het indienen van een aanvraag tot regularisatie in België verantwoordt. De verdere scholing van het kind in de lagere school kan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien de betrokkene geen elementen aanbrengt, die aantonen dat deze niet kan worden verder gezet in het land van herkomst. De scholing van haar dochter vergt immers geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn.

De afwezigheid van banden tussen enerzijds haar kind en anderzijds Georgië kan evenmin worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Haar kind zal inmiddels ook wel opgemerkt hebben dat in het leven van vele andere kinderen de grootouders een zeer belangrijke rol spelen en ze weet ongetwijfeld dat haar grootouders en de rest van de familie (met uitzondering van haar vader) in Georgië wonen. In deze context, waarbij mevrouw, een alleenstaande moeder, een verzoekschrift op basis van art. 9 ter ingediend heeft, menende dat ze mogelijks in aanmerking kon komen op een verblijfsregularisatie op basis van medische redenen, is het redelijk om aan te nemen dat een familiale omkadering van groot belang kan zijn in de opvoeding van haar kind, zelfs nu de medische redenen in het verzoekschrift op basis van art. 9 ter niet weerhouden werden om een verblijfsregularisatie toe te staan. Deze familiale omkadering kan niet door een schoolse omgeving worden geboden daar de omkadering geboden door de schoolse omgeving zich grotendeels beperkt tot de openingsuren van de school. De betrokkene toont niet aan dat haar kind in Georgië niet de juiste opvang zou krijgen om in te passen in het schoolse systeem aldaar. Het is beter voor het kind dat de omschakeling zo snel mogelijk plaatsvindt, daar ze nu nog aan het begin van haar schoolloopbaan staat.

Het kind heeft in het verleden, na haar onaangenaam verblijf in Zwitserland, voor de aanpassing gestaan aan een nieuwe situatie, aan de kleuterschool, en heeft daarbij uiteindelijk een positieve ervaring opgedaan resulterend in een goede aanpassing en een goed functioneren op school. Deze positieve ervaring kan haar helpen naar de toekomst toe om met een positieve ingesteldheid de terugkeer naar het herkomstland en de scholing aldaar aan te vatten. Het is niet gezegd dat haar eigen moeder, mogelijks bijgestaan door haar familie, en het schoolpersoneel aldaar het kind niet zullen begeleiden bij de omschakeling naar een scholing in de moedertaal in Georgië zodat de ontwikkeling van het kind optimaal kan verlopen.

Toen mevrouw in januari 2006 een eerste maal naar België kwam, heeft ze zelf aangegeven dat ze haar echtgenoot en haar vader naar België was gevolgd. Haar echtgenoot verblijft naar eigen zeggen momenteel in Zwitserland en haar vader is inmiddels teruggekeerd naar Georgië. Dit houdt in dat mevrouw alleen is achtergebleven en zich naar verluid "soms wat eenzaam voelt op haar kleine flat met haar M(...)" (zie getuigenis). Niets houdt haar tegen om haar eigen familie te gaan vervoegen, zodat haar kind banden kan ontwikkelen met haar moederland, waar haar moeder geboren en getogen is en waar die decennialang gewoond heeft en waar nagenoeg de hele familie verblijft (volgens de gegevens door mevrouw opgegeven bij haar tweede asielaanvraag). Het kind heeft recht op een band met haar familie opdat zo de best mogelijke stabiele leefomgeving gecreëerd wordt. Het is ongeloofwaardig dat haar Georgische moeder het kind enkel in het Nederlands opgevoed zou hebben, zonder dat we daarbij zelfs nog maar de vraag stellen of dit wel mogelijk zou zijn geweest met de beperkte kennis opgedaan in de Nederlandse taallessen. Stel nu nog dat dit toch het geval zou zijn, quod non, dan is dit enkel te wijten aan het gedrag van de betrokkene in haar poging om de Belgische autoriteiten voor voldongen feiten te plaatsen, wat haar, zoals gezegd, niet in dank kan worden afgenomen.

Het is de verzoekster ondanks haar beweerde werkwillegheid niet toegestaan om in België tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daarentegen is het zo dat zij niet aantoonbaar dat zij in het herkomstland geen inkomsten kan halen uit arbeid om te voorzien in de eigen levensbehoeftes en die van haar kind. De betrokkene toont niet aan dat haar familie haar niet al dan niet financieel kan bijstaan bij een terugkeer naar het herkomstland. Het is niet gezond voor een kind om op te groeien in een illegale verblijfstoestand. Geheel ter zijde merken we in deze context op dat mevrouw reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een proces-verbaal inzake een poging tot winkeldiefstal (Pv HA.55.L1.008484/2006).

Dat de betrokkene een huurcontract heeft, verantwoordt niet dat ze haar aanvraag in België indient. Het is namelijk normaal dat wanneer iemand een verbintenis aangaat, hij of zij ook zijn of haar deel van de verbintenis nakomt.

Het staat de betrokkene vrij om bij haar terugkeer beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

De overige elementen naar voor gebracht in de rubriek met de titel "II. Gegrondheid van de regularisatie- aanvraag," waaronder het zogenaamde onafgebroken verblijf in België, zouden normaliter betrekking moeten hebben op de gegrondheid, zoals de titel het reeds aangeeft, en worden bijgevolg in deze fase doorgaans niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan immers niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

We merken echter op dat de betrokkene in deze laatste rubriek een beroep doet op artikel 3 en 8 EVRM betreffende argumenten die eerder thuishoren in de ontvankelijkheidsfase. Vandaar dat er toch op ingegaan wordt.

De verzoekster stelt dat de Georgische overheid geen kennis heeft van de geboorte van haar kind in België en dat ze ondanks haar aandringen, geen officiële verklaring heeft bekomen van de Georgische overheid waarin gezegd wordt dat Georgië dit kind niet erkent als Georgische staatsburger. Vanzelfsprekend zal de Georgische overheid zo geen attest afleveren daar een kind geboren uit een

Georgische staatsburger, in casu de verzoekster, wel degelijk het Georgische staatsburgerschap kan bekomen! Vandaar is het dan ook in het belang van dit kind dat de moeder wel zo spoedig mogelijk de geboorteakte van haar kind overmaakt aan de Georgische autoriteiten. Het lijkt opnieuw dat de betrokkene de intentie heeft om de belangen van haar kind te schaden?! Terwijl het zeker geen voordeel is om geen nationaliteit te hebben. In deze context en in het belang van het kind, dient geheel terzijde opgemerkt te worden dat enerzijds een vreemdeling in België niet zomaar op basis van eigen verklaringen als staatloos wordt beschouwd en dat anderzijds een vreemdeling, die met succes de procedure tot het bekomen van het statuut van "staatloosheid" doorlopen heeft, deze erkenning niet automatisch zal zien leiden tot een verblijfsrecht in België.

Wat het invoeren van art. 3 en art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM) en het Kinderrechtenverdrag betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn aangezien het hele gezin, bestaande uit de moeder en haar kind, niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Het kind dient de moeder te vergezellen wanneer die gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkel element dat toelaat om aan te nemen dat haar kind in Georgië niet zou worden toegelaten. Een bloot argument kan niet dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient nog opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 EVRM. Huidige beslissing houdt wel degelijk rekening met de familiale situatie van het kind dat opgroeit in het gezin van de alleenstaande moeder met naar eigen zeggen medische problemen, zoals moge blijken uit het hierboven staande."

1.2. Ook op 15 maart 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing en zij is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van V(...) M(...) A(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor
Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:*

*O(...), K(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Georgië
+ minderjarig kind: O(...), M(...), geboren te (...) op (...)*

*Nationaliteit: Georgië
Adres: (...)*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van
België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :*

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

De betrokkene verklaarde zich op 16/03/2009 kandidaat vluchteling. Deze aanvraag werd op 30/03/2009 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, een bijlage 13 quater, met bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat zich richt tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu heeft verzoekster kennis kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, doch volgens verzoekster heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaard.

Verzoekster betwist aldus niet het loutere feit van de formele motiveringsverplichting, maar wel de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook onder meer vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In casu is NIET voldaan aan de materiële motiveringsplicht omdat:

a) Verweerster ten onrechte aangeeft dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het begrip "buitengewone omstandigheden" werd nergens in de Vreemdelingenwet, noch in de uitvoeringsbesluiten of omzendbrieven die hiermee verband houden, gedefinieerd.

De Raad van State heeft in een arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaald dat "buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn" (cfr. Arrest Raad van State nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69.)

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de Wet van 15 september 2006 bepaalde terzake "dat de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd. "

Een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving vormen op zich volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zouden rechtvaardigen. Zelfs als de vreemdeling hier reeds lang verblijft en/of zelfs als hij hier geïntegreerd is, moet hij immers nog altijd aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om er de machtiging aan te vragen.

Uit deze zinswijze vloeit voort dat in het geval dat verzoekster verscheidene elementen aanbrengt, benevens een bewijs van integratie, zulks wel kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid waardoor de aanvraag mag worden ingediend vanuit de woonplaats op het Belgisch grondgebied.

Verzoekster heeft er alles aan gedaan om haar verblijfsstatus te regulariseren, enerzijds omwille van humanitaire redenen, anderzijds omwille van medische redenen.

Zij heeft haar centrum van belangen in België gevestigd, vermits ze sinds 2009 onafgebroken op het Belgisch grondgebied heeft verbleven. Ze heeft gedurende de afgelopen vier jaren haar leven hier opgebouwd en structuur gegeven. Ze heeft in België een sociaal welzijn opgericht.

Bovendien heeft verzoekster dit niet alleen gedaan, maar wel in functie van haar dochtertje M(...) O(...), geboren in België op 2 oktober 2006.

Benevens een kort verblijf in Zwitserland heeft dit kind onafgebroken verbleven op het Belgisch grondgebied;

Het kind heeft de Nederlandse taal geleerd en werd opgenomen in de scholengemeenschap te (...), eerst in de kleuterschool, vervolgens in de lagere school. Momenteel zit M(...) in het eerste leerjaar.

Op 19 mei aanstaande zou M(...) haar eerste communie doen, samen met de andere kindjes van de klas; M(...) heeft goede contacten met vriendinnetjes van de school en behaalt goede studiepunten. Een onderbreking van het studiejaar zou het kind kunnen traumatiseren.

In het verleden heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager wel degelijk in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid, (cfr. Arrest Raad van state dd. 8 februari 2002, nr. 103.410, RDE 2002, nr. 117; Arrest Raad van State dd. 19 mei 1999, nr. 80.301, TVR 1998; R.v.St., 30 juni 1998, nr. 74.880, RDE 1998 nr. 98) Dit geldt voor alle kinderen die school lopen en schoolgerechtigd zijn, inclusief kleuters (cfr. Arrest Raad van State dd 06 maart 2001, nr. 93.760, RDE 2001, nr. 113).

De opmerking die verweerster terzake formuleert, nl. dat verzoekster haar kind moedwillig zou hebben ingeschreven in een schoolinstelling ondanks haar illegaal verblijf is niet pertinent; Verzoekster had immers op dat moment reeds lange tijd een regularisatie-aanvraag van haar verblijfsstatuut lopen, en mocht er redelijkerwijs van uit gaan dat verweerster deze aanvraag gunstig zou beoordelen, rekening houdende met de talrijke stavingstukken die verzoekster voorlegde tot bewijs van haar integratie.

Bovendien kan het argument van inschrijving van het minderjarige kind in een schoolinstelling nog bezwaarlijk door verweerster ten kwade van verzoekster uitgelegd worden, gezien het kind inmiddels al gedurende drie jaren naar de kleuterschool is mogen gaan en vervolgens het eerste studiejaar lager onderwijs heeft mogen volgen (tot heden).

Verweerster meent dat verzoekster geen elementen bijbrengt die erop zouden wijzen dat het onderwijs niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. Daarbij vergeet verweerster evenwel dat M(...) nog nooit een voet in Georgië heeft gezet!! M(...) is in België geboren en zij is hier volledig geïntegreerd. Ze spreekt de Nederlandse taal goed en zij kent geen andere taal. M(...) heeft geen enkel contact of geen notie van de leefgewoontes, de omgeving of de sociale context die aanwezig zou zijn in het land van herkomst van haar moeder.

M(...) weet weliswaar dat zij familie heeft wonen in Georgië, maar tot op heden heeft zij geen enkel contact gehad met deze familie, zodat thans moeilijk kan worden geargumenteerd dat het kind deze familieband zou "missen". M(...) heeft verzoekster om op terug te vallen, en verzoekster is in dat opzichte een zeer belangrijke ondersteunende factor, maar ook het sociaal weefsel opgebouwd rond het schoolgebeuren vormt een belangrijker element ter ondersteuning van dochter M(...) dan een contact met haar Georgische familie.

Verzoekster ziet niet in dat haar dochter gewoonweg van het ene schooljaar op het andere les zou kunnen volgen in een totaal andere taal, in een totaal andere leefomgeving, en in een totaal andere sociale context, waarbij ze haar vriendjes en vriendinnetjes met wie ze alle kleuterschooljaren heeft meegemaakt, van de ene dag op de andere niet meer zou te zien krijgen. Dit pedagogische element kan onmogelijk terzijde geschoven worden door verweerster, die zelf mee verantwoordelijk is voor de thans ontstane situatie doordat zij liefst vier jaar heeft gewacht eer ze een beslissing heeft genomen aangaande het regularisatiedossier van verzoekster.

Verzoekster ziet zich geruggesteund door enerzijds de kleuterschool '(...)' en anderzijds het Vrij centrum voor leerlingenbegeleiding (cfr. Stukken 4 + 5):

"M(...) O(...) is sinds 6 oktober 2009 ingeschreven in onze kleuterschool "de zandkorrel" te Hechtel. Ze heeft de overstap naar het eerste leerjaar zeer goed gemaakt samen met haar leeftijdsgenootjes en vriendjes van in de kleuterschool Zij functioneert zeer goed. Ze kan zich spontaan goed verstaanbaar maken en de

schooltaal is goed. Zij kent geen andere taal. M(...) is hier geboren en heeft hier haar vriendjes en vriendinnetjes en is volledig geïntegreerd. We weten ook dat M(...) geen enkel contact of notie heeft van het moederland van de mama. Daarom vinden wij het als school zeker geen goede oplossing om haar en haar mama uit deze vertrouwde omgeving weg te halen midden in het schooljaar."

(bron: brief van directrice M(...) G(...) dd. 08/04/2013)

"M(...) O(...) stapte op 5 oktober 2009 in in de eerste kleuterklas van de Vrije Kleuterschool De (...) in (...). De aanpassing verliep zeer moeilijk, omdat M(...) reeds meermaals verhuisd was en ernstige, traumatiserende gebeurtenissen meegemaakt had. Er was intensieve begeleiding door CLB en school nodig om M(...) voldoende veiligheid te bieden, zodat ze leeftijdsadequaat kon ontwikkelen. Op dit ogenblik zit ze in het eerste leerjaar van de Vrije Lagere School de (...) in (...). Ze zit hier samen met haar vriendjes van de kleuterschool, ze is goed aangepast en het schools functioneren verloopt goed.

We merken dat een stabiele leef- en leeromgeving voor M(...) uitermate belangrijk is voor haar algemene ontwikkeling. Indien ze nu wordt uitgewezen, terwijl ze hier geboren is en reeds 6,5 jaar in België verblijft, en dus naar het voor haar onbekende Georgië moet verhuizen, verwachten we een sterke terugval op vlak van ontwikkeling, zowel op socio-emotioneel als op cognitief vlak.

M(...) omgangstaal is het Nederlands. Zij is hier geboren. Het Nederlands is de taal die ze spreekt en het is ook de taal waarin ze leert lezen en schrijven. Haar schoolse resultaten zijn goed.

Dit meisje uitwijzen naar een land waarvan ze de omgangstaal niet spreekt, en dit midden in een schooljaar, zou betekenen dat niet alleen de basisvaardigheden lezen en schrijven ernstig in het gedrang komen, maar ook haar algemene leerhouding en studiemotivatie. Verder is er een enorm risico op het ontwikkelen van ernstige socio- emotionele en/of gedragsproblemen (-stoornissen), gezien de traumatische gebeurtenissen uit het verleden, die toen ook gekoppeld waren aan een verhuis naar een ander land (omwille van tijdelijke hereniging met de biologische vader). Een uitwijzing naar het land van herkomst van de moeder is dus duidelijk een zwaar risico voor de verdere ontwikkeling van dit jonge meisje."

"bron: brief van het VCLB (...) dd. 15/04/2013."

In de - weliswaar vernietigde - Instructienota van 2009 werd onder meer als criterium om in aanmerking te komen voor regularisatie, een "onredelijk lange asielprocedure (met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure) van 5 jaar (voor personen zonder kinderen of met kinderen die niet naar school gaan) of van vier jaar (voor families met kinderen die naar school gaan) weerhouden.

Deze criteria werden reeds voor de regularisatiecampagne van 2009 gebruikt door verweerster teneinde het effect van onredelijk lange procedures voor de rechtsonderhorige te neutraliseren. Reeds in de regularisatiecampagne van 1999 werd een gelijkaardige bepaling opgenomen, zij het dat toen gezinnen met kinderen slechts dienden aan te tonen dat ze al drie jaren aan het wachten waren op een beslissing in verband met hun aanvraag.

Verzoekster is van mening dat verweerster in het dossier van verzoekster onredelijk lang heeft getalmd eer zij een beslissing heeft genomen omtrent de regularisatie- aanvragen die verzoekster had ingediend. Ten onrechte verwijt verweerster thans aan verzoekster dat zij haar illegale verblijfsstatus thans probeert te misbruiken teneinde verweerster voor een voldongen feit te stellen. Verweerster werd door verzoekster op de hoogte gebracht van alle relevante gegevens opdat verweerster een oordeel zou kunnen vellen over de regularisatie-aanvraag van verzoekster. Als verweerster na verloop van vier jaren niet verder komt dan te stellen dat er "geen buitengewone omstandigheden zouden bestaan", dan komt zulks ongeloofwaardig over.

De elementen die verzoekster heeft bijgebracht vormen wel degelijk een buitengewone omstandigheid die haar verhinderde om een aanvraag in te dienen vanuit de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Zolang verzoekster een regularisatieprocedure had lopen in België, wenste zij het mogelijke resultaat van deze procedure niet in gevaar te brengen door bijvoorbeeld het Belgische

grondgebied te verlaten. Verweerster kan onmogelijk verloochoenen dat verzoekster er alle belang bij had om op het Belgisch grondgebied te verblijven zolang verweerster geen uitsluitel had gegeven over de regularisatie-aanvragen van verzoekster.

Ook het feit dat verzoekster in afwachting van het resultaat van de regularisatieprocedure(s) die zij had ingediend, probeert om een normaal leven te leiden op het Belgisch grondgebied, en daarbij haar kind onderwijs laat volgen zoals elk ander kind van dezelfde leeftijd in België, kan verzoekster onmogelijk kwalijk genomen worden.

Ook verzoekster heeft aangetoond dat zij zich inzet om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Zij heeft een inburgeringscursus gevolgd, Nederlandse les gevolgd, contacten gelegd met vrienden en kennissen...en ze heeft hiervan de nodige stavingstukken bijgebracht zoals aangegeven door verweerster.

Anderzijds wenst verzoekster op te merken dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Georgië omwille van de traumatische gebeurtenissen die zich in Georgië hebben afgespeeld en die haar hebben genoodzaakt om Georgië te verlaten. Momenteel lijdt verzoekster nog steeds aan een ernstige vorm van post-traumatic stress disorder, en volgens de behandelende psychologe is het ten zeerste af te raden dat verzoekster terug naar Georgië zou worden gezonden.

Terzake mag niet vergeten worden dat verzoekster in Georgië het slachtoffer is geworden van een verkrachting en intrafamiliaal geweld, (cfr. Stuk 6: foto's genomen na de geweldpleging) In Georgië bestaat er geen vorm van opvang noch enige sociale structuur die zich bezig houdt met de hulp van slachtoffers van verkrachtingen.

Verzoekster is dan ook van mening dat verweerster ten onrechte en foutief heeft geoordeeld dat er in het dossier van verzoekster geen buitengewone omstandigheden zouden bestaan waardoor het verzoek tot regularisatie van haar verblijfsstatuut niet vanuit België zou kunnen plaatsvinden.

Het regularisatieverzoek vanwege verzoekster op basis van humanitaire redenen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd dan ook onterecht onontvankelijk verklaard, en de bestreden beslissing dient om die reden geannuleerd te worden."

2.1.2. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift zelf dat zij betwist dat is voldaan aan de formele motiveringsplicht, maar dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.1.3. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.1.4. Verzoekende partij erkent dat een lang verblijf op het grondgebied of een integratie op zich geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in het Rijk zouden rechtvaardigen, en dat zij nog steeds moet aantonen dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de machtiging aan te vragen.

Het begrip buitengewone omstandigheden wordt, zoals verzoekende partij betoogt, niet gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Echter, zoals de Raad van State het stelde, kunnen als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekende partij stelt dat zij verscheidene elementen aanbrengt die wel kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat het centrum van haar belangen in België is gevestigd nu zij sinds 2009 onafgebroken op het Belgische

grondgebied heeft verbleven, met een korte onderbreking in Zwitserland. De afgelopen vier jaar heeft zij haar leven samen met dat van haar dochtertje in België opgebouwd, zo stelt zij, en zij verwijst naar haar inzet om te integreren, het volgen van Nederlandse lessen en de contacten met vrienden en kennissen. Zij betoogt dat, aangezien het kind op school zit, een onderbreking van het studiejaar in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid, gelet op het trauma voor het kind, en zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State om haar standpunt te ondersteunen.

De elementen waarop verzoekster wijst zijn onmiskenbaar te kwalificeren als elementen aangaande haar integratie en deze van haar dochter. In die zin moet worden herhaald dat dit elementen zijn die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, en niet op de ontvankelijkheid ervan.

Verzoekster gaat in extenso in op de situatie van haar dochter, maar toont niet aan dat de verwerende partij, die daarover ook uitgebreid heeft gemotiveerd dat op kennelijke onredelijke wijze heeft gedaan. Immers, waar verzoekster beweert dat haar dochter enkel de Nederlandse taal kent, had de verwerende partij in de bestreden beslissing al gesteld dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster haar kind enkel in het Nederlands zou hebben opgevoed, gelet op haar eigen beperkte kennis van deze taal. De loutere bewering dat daar anders over moet worden gedacht volstaat niet. Verzoekster tracht haar standpunt thans nog te ondersteunen met brieven van de schooldirectrice en het CLB, maar deze dateren van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij hiermee uiteraard geen rekening kan houden. De documenten kunnen ook niet voor de eerste keer worden ingeroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Voorts beweert verzoekster dat zij weliswaar familie heeft wonen in Georgië, maar dat haar kind tot op heden geen enkel contact heeft gehad met deze familie zodat niet kan worden geadviseerd dat het kind deze familieband zou missen. Zij is van oordeel dat het schoolse gebeuren om die reden belangrijker is voor het kind dan haar familie in Georgië. De Raad acht het echter niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij deze familiebanden toch in overweging heeft genomen en er een groot gewicht aan heeft gegeven, nu verzoekster niet beweert en al zeker niet aantoonbaar is dat zij niet zou kunnen terugvallen op haar familie in haar herkomstland, zelfs wanneer haar kind nog geen contact heeft gehad met deze familieleden, hetgeen overigens op zich al eerder onwaarschijnlijk is. Dat gewicht is onder andere ook terecht ingegeven door de vaststelling dat verzoekster ook een medische regularisatieaanvraag had ingediend. Gelet op deze vaststellingen is het verre van kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat het kind, dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan het begin van haar schoolloopbaan stond, bijgestaan door haar moeder, diens familie en eventueel het schoolpersoneel, een optimale ontwikkeling, ook op schools vlak, zou kennen.

Verzoeksters argumentatie doet, gelet op al deze elementen, daaraan geen afbreuk. Het feit dat een beslissing lang zou zijn uitgebleven, doet dat evenmin. Immers, het indienen van een aanvraag gaf verzoekster, noch haar kind, enige verblijfsmachtiging, en het verstrijken van een zekere periode sedertdien doet dat evenmin. Verzoekende partij verwijst dan wel naar de vernietigde instructie van 2009 en de lange procedures die daarin als criteria werden opgenomen, maar dienaangaande moet erop worden gewezen dat de Raad van State deze instructie had vernietigd bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 precies omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoekster er zich niet op kan beroepen.

Verzoekende partij stelt ten slotte dat zij onmogelijk naar Georgië kan terugkeren omwille van traumatische gebeurtenissen, met name is zij het slachtoffer geworden van een verkrachting en van intrafamiliaal geweld en lijdt zij aan “post-traumatic stress disorder”.

Uit de aanvraag blijkt evenwel dat zij daarover geen gewag heeft gemaakt, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals reeds eerder

gesteld, moet de Raad zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

2.1.5. Uit het voorgaande volgt dat het eerste middel ongegrond wordt bevonden.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het redelijkheidsbeginsel,

“Doordat verweerster bij het nemen van haar beslissing geen respect heeft betoond voor het familie- en gezinsleven van verzoekster.

Terwijl overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens aan éénieder het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familieleven en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie wordt gegarandeerd, waarbij geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verweerster heeft verzoekster toegelaten om gedurende meerdere jaren op het Belgisch grondgebied te verblijven in afwachting van de beslissing die verweerster wenste te nemen aangaande de regularisatie-aanvraag van verzoekster wegens humanitaire redenen.

Verweerster heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld dat er in hoofde van verzoekster en haar gezin afgeweken zou moeten worden van het gewaarborgde recht op gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM omwille van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verweerster verwijst in de bestreden beslissing weliswaar naar een proces-verbaal waarin verzoekster werd beschuldigd van een poging tot diefstal, maar verzoekster werd vrijgesproken in verband met dat strafdossier, zodat de vermelding van verweerster van dergelijk element enkel wijst op sfeerschepperij ten nadele van verzoekster.

Aangezien verzoekster met haar dochter gedurende meer dan vier jaren onafgebroken in België verblijft, dient hieruit te worden afgeleid dat verzoekster het centrum van haar belangen en die van haar dochter definitief in België gevestigd heeft. Dit vormt een element waarmee verweerster rekening dient te houden bij de beoordeling van het regularisatiedossier van verzoekster.

Verweerster kan bijgevolg niet zonder meer voorhouden dat er in hoofde van verzoekster geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren om de aanvraag in te dienen vanop het Belgisch grondgebied. Die buitengewone omstandigheden werden hoger geschetst en zijn nog steeds actueel.

Om deze redenen vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing dd. 15.03.2013 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen.”

2.2.2. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

In de eerste bestreden beslissing wordt, wat artikel 8 van het EVRM betreft, gesteld :

“Wat het invoeren van art. 3 en art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM) en het Kinderrechtenverdrag betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn aangezien het hele gezin, bestaande uit de moeder en haar kind, niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Het kind dient de moeder te vergezellen wanneer die gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

In de mate dat verzoekster nog zou doelen op haar privé-leven als element waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden bij de beoordeling van de regularisatieaanvraag, moet erop worden gewezen dat de gemachtigde dat wel degelijk heeft gedaan, waar hij heeft vastgesteld dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden inhouden en dus niet van aard zijn om verzoekster toe te laten af te wijken van de gewone procedure die oplegt dat de aanvraag om een verblijfsmachtiging zou worden ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Een en ander is niet strijdig met artikel 8 van het EVRM: het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond, net zomin als een schending van het redelijkheidsbeginsel in die context. De verwijzing overigens naar een proces-verbaal inzake een poging tot winkeldiefstal werd “geheel terzijde” gedaan door de gemachtigde, zodat dit als een overtoollig motief moet worden beschouwd en verzoekster geen belang heeft bij kritiek erop.

2.2.3. Het tweede middel is dan ook ongegrond.

2.3.1. Het derde middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het dossier blijkt evenwel dat verzoekster, nadat het bevel werd afgeleverd, door de verwerende partij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie dat bij het sluiten van de debatten nog geldig was.

2.3.2. Wanneer de verwerende partij een attest van immatriculatie aan de vreemdeling geeft, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling van de aanvraag. Het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar beslissing houdende afgifte van een dergelijk bevel impliciet doch zeker heeft ingetrokken. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die maatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Om die reden kan de argumentatie van de verwerende partij, die betoogt dat het enkel een tijdelijke schorsing van de uitvoerbaarheid van het bevel betreft, niet worden gevolgd.

2.3.3. De vordering is, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, zonder voorwerp.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is zonder voorwerp. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS